

ความคิดเห็นของบัณฑิตที่มีต่อระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของตนเอง ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

ดวงกมล ฐิติเวส¹, อัจฉรา วงศ์โสธร², สุวรรีย์ ยอดฉิม³

¹คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

^{2,3}หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของตนเองตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา อันเป็นส่วนหนึ่งของผลการวิจัยเรื่อง “สมรรถนะทางภาษาอังกฤษของบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” ตัวแปรที่สำรวจ มี ความคิดเห็นด้านสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มอย่างง่าย ประกอบด้วยนักศึกษาปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนในปีการศึกษาที่ 2560 ซึ่งกำลังจะเป็นบัณฑิต จำนวน 3 กลุ่ม รวมจำนวนทั้งหมด 78 คน มี จำนวน 23 คน จากสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 23 คน จากสาขาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ และจำนวน 32 คน จากสาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อระดับความสามารถทางภาษา ตามหลักสูตรศิลปศาสตร์บัณฑิต และหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต (5 ปี) ในด้านทักษะมาลาประเภท 1) ทักษะการรับสาร ได้แก่ ทักษะฟัง และทักษะอ่าน และ 2) ทักษะมาลาประเภททักษะการส่งสาร ได้แก่ ทักษะพูดและทักษะเขียนซึ่งสัมพันธ์กันในกิจกรรมการใช้ภาษาที่กำหนด

คำสำคัญ : สมรรถนะทางภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยราชภัฏ, กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา (มคอ.)

Graduates' Perceptions of their English-Language Competency according to Thailand Qualifications Framework for Higher Education

Duangkamol Thitivesa¹, Suwaree Yordchim², Achara Wongsothon³

¹Faculty of Education Suan Sunandha Rajabhat University

^{2,3}Doctorate of Philosophy in linguistics Graduate School Suan Sunandha Rajabhat University

Abstract

This survey study is to explore graduates' perceptions of their English-language competency according to Thailand Qualifications Framework for Higher Education. Variable explored in the study was the perceptions of the senior students in the fourth year of their study from three majors in the two faculties at a Rajabhat University in Bangkok have of their English-language competency. They were randomly selected including 78 forth-year students from the Faculty of Arts and Humanities and the Faculty of Education: 23 Business-English major and 23 English major students in the first same faculty and 32 English major students in the later faculty. Questionnaires were developed and posted online via Google Form, by which the access could be done at their convenience. Their perceived English-language competency regarding 1) passive skills (i.e., listening and reading skills) and 2) active skills (i.e., speaking and writing skills) for variety of language function/purposes in which English is used to communicate were elicited.

Keywords : English-Language Competency, Rajabhat University, Thailand Qualifications Framework for Higher Education (TQF)

บทนำ

ภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและจำเป็นนักศึกษาทุกสาขาวิชาและทุกคณะ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาเป็นไปตามหลักการวิธีนัยการเรียนรู้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ (Communicative approach) โดยให้ความสำคัญแก่ทักษะส่งสาร และทักษะรับสาร ตลอดจนทักษะสัมพันธ์ และเน้นการฝึกภาษาให้ใช้ได้จริง รัฐบาลในประเทศต่าง ๆ ได้ทุ่มเททรัพยากรมากในการเรียนการสอนในการศึกษาอย่างเป็นทางการ ปัจจุบันพบว่ามาตรฐานภาษาอังกฤษของบัณฑิตที่จบในประเทศไทยต่ำกว่าเกณฑ์สากลที่จะศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ประเทศ บัณฑิตจากประเทศสิงคโปร์และประเทศฟิลิปปินส์มีค่าเฉลี่ยคะแนน TOEFL เกิน 550 คะแนน บัณฑิตจากประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า เวียดนาม และกัมพูชามีค่าเฉลี่ยคะแนน TOEFL เกิน 500 คะแนน และบัณฑิตจากประเทศไทยที่ต้องการศึกษาต่อต่างประเทศ และบัณฑิตจากสาธารณรัฐประชาชนลาวมีค่าเฉลี่ยคะแนน TOEFL ต่ำกว่า 500 คะแนน

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในกลุ่มประเทศอาเซียนที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ รัฐบาลไทยโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ตระหนักถึงความจำเป็นดังกล่าว ได้กำหนดกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education, TQF: HEd) ซึ่งเป็นกรอบที่แสดงระบบคุณวุฒิการศึกษา ระดับอุดมศึกษาของประเทศ กำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ของแต่ละระดับคุณวุฒิซึ่งเพิ่มสูงขึ้นตามระดับของคุณวุฒิ กรอบมาตรฐานฯ ดังกล่าวเป็นระบบที่กำหนดกระบวนการดำเนินการของ

สถาบันอุดมศึกษาว่าสามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ และสามารถรองรับกับสภาพเศรษฐกิจโลกปัจจุบัน

กล่าวได้ว่า การศึกษาจัดเป็นเบงกโลกทางภาครัฐที่สำคัญในการขับเคลื่อนเพื่อสร้างประเทศให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของเศรษฐกิจระดับภูมิภาคและโลก การพัฒนาสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของบัณฑิตในระดับอุดมศึกษาจึงเป็นเรื่องสำคัญลำดับแรก ๆ ต่อการพัฒนากระบวนการศึกษาไทยให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจโลกปัจจุบัน และความต้องการของบัณฑิตไทยต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มี

1. สมรรถนะทางภาษาอังกฤษ (English-Language Competency) อ้างอิงจากโมเดลสมรรถนะทางภาษาของ Bachman and Palmer (1996) กล่าวว่า สมรรถนะทางภาษาอังกฤษ เป็นคำกว้างซึ่งรวมถึงภาษาหรือไวยากรณ์ ความสามารถวาจากรรม ความสามารถใชภาษาให้สอดคล้องกับสังคมวัฒนธรรม ความสามารถในการใช้ข้อความ ทั้งที่เป็นระบบเสียและระบบตัวอักษร ความสามารถในการใช้ความรู้ที่จะตีความ และใช้ภาษาที่มีความหมายที่เหมาะสมกับสถานการณ์ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544 : 87-88) ส่วนประกอบต่าง ๆ ของสมรรถนะทางภาษาได้แก่การใช้ภาษาในการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ (Performance) เพื่อการสื่อสาร (Communicative competence) ผู้ใช้สามารถคำนึงถึงคำศัพท์ (Word choice) โครงสร้างไวยากรณ์ (Structural patterns) รูปแบบข้อความ (Expressions) และแบบแผนของสังคม (Norms of use) ที่จำเป็นในการใช้ภาษาดำเนินภาระงานให้ได้บรรลุ

เน้นความเป็นวัจนปฏิบัติของความรู้ วัฒนธรรมให้ชัดขึ้น เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้สู่สากล

วัตถุประสงค์ของผู้ใช้ภาษา ตลอดจน ความสามารถเชิงกลยุทธ์ที่นักศึกษาจะต้องเรียนรู้วิธีการที่จะชดเชยการด้อยความสามารถในการใช้ภาษา เช่น การใช้ภาษาสีหน้า ภาษาท่าทาง และการพูดคุยกชกถามเพื่อให้เกิดการสื่อสารให้เข้าใจ สมรรถนะทางภาษาอังกฤษควรมีการพัฒนาผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการใช้งานที่มีความหมายของภาษาและภาษาในบริบท

2. การสื่อสารทางภาษาแบบทักษะสัมพันธ์

การสื่อสารทางภาษาตามวิถีของการสื่อความแบบปฏิบัตินิยม เป็นวิถีหรือแนวการพิจารณาว่าการใช้ภาษาเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของคนเรา ระหว่างการปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างบุคคลในสังคม วิถีของการสื่อความหมาย (communicative approach) ไม่สามารถพิจารณาจากมุมมองของทักษะส่งสาร (พูด เขียน) และทักษะรับสาร (ฟัง อ่าน) ยังไม่พอ เพราะการสื่อสารมิได้หมายถึงการส่งและการรับสารเท่านั้น ยังจำเป็นต้องรวมการตีความ (interpretation) การแสดงออก (expressions) และการเจรจาความหมาย (negotiation) เข้าไว้ด้วย วิถีของการสื่อความหมาย (communicative approach) ให้ความสำคัญทั้งแก่ภาษาพูดและภาษาเขียน โดยพิจารณาว่าต่างก็เป็นภาษาทำหน้าที่ในการสื่อสารเหมือนกัน แต่ต่างรูปแบบกัน มีการใช้ศัพท์สำนวนและโครงสร้างต่างกัน วิถีของการสื่อความหมายสามารถผ่านทักษะมาลา (language modality) แบ่งได้เป็น ทักษะมาลา ด้านเสียง (sound modality) ได้แก่ การฟัง การพูด ทักษะมาลาทางสายตาหรือตัวอักษร (visual / graphic modality) ได้แก่ การอ่าน การเขียน การสื่อสารผ่านทักษะมาลาอย่างสามารถเป็นการสื่อสารแบบทักษะเดียว เช่น การอ่านหนังสือ การเขียนจดหมาย เป็นการสื่อสารแบบทักษะสัมพันธ์ เช่น การสรุปความจากสิ่งที่ได้อ่าน

(อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544 : 57-58) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร communicative language teaching : CLT) จะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อคำนึงถึงสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ประกอบด้วยความอ่อนไหวต่อภาษาเฉพาะกลุ่มหรือการแปรภาษา (sensitivity to dialect or variety) ความอ่อนไหวต่อทำเนียบภาษา (sensitivity to register) ความอ่อนไหวต่อการใช้ภาษาอย่างสมจริงและเป็นธรรมชาติ (sensitivity to naturalness) และสมรรถวิสัยด้านสังคมและวัฒนธรรม (การใช้ภาษาที่พาดพิงหรืออ้างอิงถึงวัฒนธรรมด้านสังคมและวัฒนธรรมประเพณีประจำของชาติ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อได้รวมตัวแปรด้านปฏิบัตินิยมดังกล่าวเข้าไว้ด้วย หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนควรให้สมจริงตามธรรมชาติการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ และเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ (language functions/purposes ผู้สอนคำนึงถึงตัวแปรด้านจิตวิทยาและสังคมวิทยาของการสื่อสารที่ประกอบด้วยบริบททางภาษาและวัฒนธรรมที่แฝงมาพร้อมกับการสื่อสาร

3. กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education, TQF: HEd) เป็นกรอบที่แสดงระบบคุณวุฒิการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศ ประกอบด้วย ระดับคุณวุฒิ ความเชื่อมโยงต่อเนื่องจากคุณวุฒิระดับหนึ่งไปสู่ระดับที่สูงขึ้น การแบ่งสายวิชา มาตรฐานผลการเรียนรู้ของแต่ละระดับคุณวุฒิ ซึ่งเพิ่มสูงขึ้นตามระดับของคุณวุฒิ ลักษณะของหลักสูตรในแต่ละระดับคุณวุฒิ รวมทั้งระบบและกลไกที่ให้ความมั่นใจในประสิทธิผลการดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสถาบันอุดมศึกษา

เน้นความเป็นวัจนปฏิบัติของความรู้ อดมันคุณธรรมให้ชัดชู่ เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้สู่สากล

ว่าสามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิฯ ดังกล่าว งานวิจัยด้านคุณลักษณะบัณฑิตไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (กิตติพร เนาวสุวรรณ, ประไพพิศ สิงหเสน, 2557) รายงานว่า ทักษะการใช้เทคโนโลยีและทักษะภาษาอังกฤษ (Using Technology and English Skill) บัณฑิตสามารถสามารถระบุและประยุกต์ใช้เทคนิคทางสถิติหรือคณิตศาสตร์ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งการพูดและการเขียน เป็นคุณลักษณะสำคัญสำหรับบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่พึงมี นอกเหนือจากคุณลักษณะด้านคุณธรรมจริยธรรม บัณฑิตสามารถใช้ดุลยพินิจทางค่านิยมและจรรยาบรรณทางวิชาชีพได้อย่างเหมาะสม ด้านความรู้ บัณฑิตมีองค์ความรู้ในสาขา/สาขาวิชาอย่างกว้างขวางและเป็นระบบ ด้านทักษะทางปัญญา บัณฑิตมีความสามารถในการประเมินข้อมูล ค้นหาแนวคิดและหลักฐานใหม่ ๆ จากแหล่งข้อมูล ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ บัณฑิตแสดงออกซึ่งความคิดริเริ่มและสื่อสารถึงปัญหาได้อย่างเหมาะสม

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ดำเนินการในลักษณะของงานวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความคิดเห็นของบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของตนเองตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา อันเป็นส่วนหนึ่งของผลการวิจัยเรื่อง “สมรรถนะทางภาษาอังกฤษของบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” ตัวแปรที่สำรวจมีความคิดเห็นด้านสมรรถนะทางภาษาอังกฤษ ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลในปีการศึกษา

ที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ระหว่าง วันที่ 1 มิถุนายน 2560 ถึง 31 กรกฎาคม 2560

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยนักศึกษาปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนในปี การศึกษาที่ 2560 ซึ่งกำลังจะเป็นบัณฑิต จำนวน 3 กลุ่ม รวมจำนวนทั้งหมด 78 คน มี จำนวน 23 คน (ร้อยละ 31.94) จากสาขา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 23 คน (ร้อยละ 31.94) จากสาขาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ และจำนวน 32 คน (ร้อยละ 44.44) จากสาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) (สุวิมล ว่องวานิช และนนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2546)

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนการออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. ประชุมคณะผู้วิจัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในมหาวิทยาลัยฯ ในฐานะนายทวาร ข้อมูล (หรือ Gatekeeper กำหนดกรอบข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการศึกษา ประเด็นที่จะศึกษา วิเคราะห์

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างและองค์ประกอบทางภาษา ได้แก่ คำศัพท์ ไวยากรณ์ (ในงานวิจัยนี้ ไม่ครอบคลุมถึงเสียงและหน่วยเสียง) สมรรถนะทางภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ การสื่อสารทางภาษาแบบทักษะสัมพันธ์ ในบริบทการ การศึกษาและการทำงาน ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

3. คณะผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามความคิดเห็นของบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของตนเอง ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

เน้นความเป็นวัช ปลูกฝังของค้ำความรู้ อดมันคุณธรรมให้เชิดชู เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้สู่สากล

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มประชากร เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบ (Checklist) เพื่อสอบถามความจริงที่เป็นอยู่ เช่น เพศ อายุ สาขา และคณะที่ทำการศึกษ

- ตอนที่ 2 รายการข้อความแบบสอบถาม ให้เลือก 5 ระดับแบบวัดมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยกำหนดมาตราวัดตัวแปรเป็นมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ

4. นำข้อความที่สร้างขึ้นไปทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยเทคนิคการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence : IOC) แล้วคัดเลือกข้อความที่มีค่า IOC มากกว่า .60 ขึ้นไป โดยให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจ จำนวน 3 คน เป็นผู้ประเมิน

5. นำแบบสอบถามความคิดเห็นของบัณฑิตฯ ไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างบัณฑิตฯ ที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มบัณฑิตที่จะนำมาวิจัย ในงานวิจัยหลัก จำนวน 30 คน เพื่อทำการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Discriminate Power) ด้วยวิธีการหาค่าสหสัมพันธ์คะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total correlation) โดยเลือกข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์กับคะแนนรายข้อมากกว่า .20 ขึ้นไป

6. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยเทคนิคการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal consistency) จากการหาค่าอัลฟาตามแนวทางของครอนบาค (Cronbach Alpha) โดยถือว่าแบบสอบถามความคิดเห็นของบัณฑิตฯ ที่มีค่า Cronbach Alpha เกินกว่า .70 ขึ้นไปมีความเชื่อมั่นยอมรับได้

7. ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามความคิดเห็นของบัณฑิตฯ คณะผู้วิจัย ดำเนินการปรับปรุงให้ครบในทุกองค์ประกอบของ

แบบทดสอบ เพื่อให้สะดวกต่อการอ่านของผู้ตอบแบบสอบถาม และมีความกระชับด้านรูปแบบมากที่สุด

8. ผู้ช่วยคณะผู้วิจัยนำแบบสอบถามความคิดเห็นของบัณฑิตฯ ไปสร้างเป็นแบบสอบถามออนไลน์โดยใช้บริการเสริมของ Google ชื่อ Google form จากนั้นเผยแพร่ให้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด โดยนำลิ้งค์ (Link) แบบสอบถามออนไลน์ส่งไปเผยแพร่ให้กับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ โดย Copy ลิ้งค์ส่งผ่านทาง Line (group chat) และ e-mail ของกลุ่มเป้าหมาย

9. คณะผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และสรุปผลจากกลุ่มตัวอย่างจริงคือผู้เรียน ซึ่งในงานวิจัยนี้คือบัณฑิต อันเป็นผลผลิตของสถานศึกษา (End users)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงสำรวจนี้ คือแบบสอบถามความคิดเห็นของบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีต่อระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของตนเอง โดยมีขอบเขตคำถามความคิดเห็นที่มีต่อระดับความสามารถทางภาษา ตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต และหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) ในด้าน 1) ทักษะการอ่านและการรับสาร ได้แก่ ทักษะฟัง และทักษะอ่าน และ 2) ทักษะการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะพูดและทักษะเขียนซึ่งสัมพันธ์กันในกิจกรรมการใช้ภาษาที่กำหนด ในบริบทของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันและภาษาเชิงวิชาการ รวม 26 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของบัณฑิต เพื่อทราบถึงข้อมูลปฐมภูมิ ด้านข้อพิจารณาที่แสดงออกทางเกี่ยวกับความเชื่อที่แม้จะไม่ได้อาศัยหลักฐานพิสูจน์ เพื่อ

ยืนยันได้ แต่เป็นข้อพิจารณาได้ว่าเป็นจริงจาก การใช้ปัญญาความคิดของผู้ตอบแบบสอบถาม คณะผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) วิเคราะห์ผลการศึกษา ได้แก่ การแจก ความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่า ร้อยละ

ผลการวิจัย

ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นด้านสมรรถนะทาง ภาษาอังกฤษของบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏ สวนสุนันทา อันเป็นผลผลิตของสถานศึกษา (End users) แสดงถึงประสิทธิผลของระบบ และ กลไกการดำเนินงานของสถานศึกษาในการผลิต บัณฑิตให้บรรลุคุณภาพ ตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับ อุดมศึกษาแห่งชาติ (ในที่นี้ คือ ผลการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษ) จากมุมมองของผู้เป็นผลผลิต ของกระบวนการจัดการศึกษา อันจะเป็นประโยชน์ ต่อการวางแผนระบบและกลไกการดำเนินงาน ของสถานศึกษาแบบมีส่วนร่วมระหว่างสถาบันฯ และผู้เรียนต่อไป

ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูลในภาพรวม ความคิดเห็นของบัณฑิตฯ ต่อสมรรถนะ ภาษาอังกฤษของตนตามทักษะมาลาประเภท การรับ/ส่งสารทั้ง 4 ดังแสดงในตารางที่ 1 ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความคิดเห็นด้านสมรรถนะทางภาษาอังกฤษ ของบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีต่อทักษะมาลาการใช้ภาษาอังกฤษ

ทักษะมาลาการใช้ภาษาอังกฤษ	\bar{X}	S.D.
1.การอ่าน	2.97	1.34
2.การฟัง	3.15	1.16
3.การพูด	3.00	1.17
4.การเขียน	3.06	1.27

จากตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างบัณฑิตของ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแสดงความคิดเห็น ต่อสมรรถนะภาษาอังกฤษทักษะมาลาการอ่าน ฟัง พูด และเขียน

ก) ทักษะอ่าน - เข้าใจศัพท์ จำนวนที่ใช้ เรียบเรียงสาระที่อ่านได้ด้วยถ้อยคำตนเอง ระบุ แก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่ อ่านได้ วิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของ เนื้อความโดยใช้ความรู้ด้านศัพท์ ไวยากรณ์ได้

ข) ทักษะฟัง - เข้าใจและสามารถจับใจความ สำคัญ และรายละเอียด ดีความเหตุและผล ระบุ วัตถุประสงค์หรือเจตนาทั้งโดยทางตรงหรือ ทางอ้อม

ค) การพูด - เลือกใช้ศัพท์ จำนวนอย่างเหมาะสม และได้ความหมาย ใช้โครงสร้างประโยคอย่างถูกต้อง ใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเพื่อการรักษาสัมพันธภาพ กับผู้อื่นได้เหมาะสม แสดงจุดเน้นของความคิด และการนำเสนอที่ชัดเจน สามารถสรุปประเด็น หรือการขมวดท้ายการพูด

ง) การเขียน - ใช้ศัพท์ จำนวน ไวยากรณ์ และรูปประโยคทั้งที่เป็นประโยคซับซ้อน/ไม่ซับซ้อน เลือกใช้ถ้อยคำ รูปแบบ ลีลาภาษาที่เหมาะสม และตามวัตถุประสงค์การสื่อความ ดำเนินเรื่องได้ อย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอน

ความคิดเห็นที่มีต่อสมรรถนะภาษาอังกฤษ ทักษะการฟังและการเขียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (เรียงตามลำดับ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นที่มีต่อสมรรถนะภาษาอังกฤษทักษะการฟังและการพูดน้อยที่สุด (เรียงตามลำดับ) จากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างในการเลือกคำตอบ แสดงความเห็นที่เป็นไปในทางทิศทางเดียวกัน

อภิปรายผล

คณะผู้วิจัยขอเสนอผลการอภิปรายความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาต่อสมรรถนะภาษาอังกฤษของตนตามหลักสูตรศิลปศาสตร์ บัณฑิต และหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต (5 ปี) ในด้าน 1) ทักษะการฟังและการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะฟัง และทักษะอ่าน และ 2) ทักษะการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะพูดและทักษะเขียนซึ่งสัมพันธ์กันในกิจกรรมการใช้ภาษาที่กำหนด ในบริบทของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และภาษาเชิงวิชาการ แบ่งได้เป็นประเด็นดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างบัณฑิตฯ มีความเห็นว่าการเรียนการสอนตามหลักสูตรศิลปศาสตร์ บัณฑิต และหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต (5 ปี) ในสถาบันการศึกษาที่ตนศึกษาอยู่นั้น สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติว่าบัณฑิตพึงมีทักษะการใช้เทคโนโลยีและทักษะภาษาอังกฤษ (Using Technology and English Skill) สามารถสามารถระบุและประยุกต์ใช้เทคนิคทางสถิติหรือคณิตศาสตร์ สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นหนึ่งในห้าทักษะเฉพาะสำหรับบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ควรมี เนื่องจาก

สมรรถนะภาษาอังกฤษมิได้มีความหมายเพียงความรู้ในหลักไวยากรณ์ ได้แก่ คำศัพท์ (Word choice) โครงสร้างไวยากรณ์ (Structural patterns) รูปแบบข้อความ (Expressions) เท่านั้น ยังครอบคลุมถึงความสามารถในการนำไปภาษาไปใช้ดำเนินภาระงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ทั้งในบริบททางวิชาการและการดำรงอยู่ในชีวิตประจำวัน

2. กลุ่มตัวอย่างบัณฑิตฯ มีความเห็นว่าการเรียนการสอนตามหลักสูตรทั้งสองของสถาบันที่ตนศึกษาอยู่นั้น สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนให้เป็นไปตามหลักการวิถีนัยการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร กล่าวคือ บัณฑิตได้พัฒนาทักษะภาษาในการปฏิบัติ (Performance) ตามวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสาร ตามแบบแผนของสังคมที่เหมาะสม (Norms of use) เนื่องจากการปฏิสัมพันธ์ (Interactions) ของมนุษย์ใช้ภาษาสื่อความระหว่างบุคคล ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความสามารถในการตีความ (interpretation) การแสดงออก (expressions) และการเจรจาความหมาย (negotiation) ได้ด้วย การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่รวมตัวแปรด้านปฏิบัตินิยม คือ การใช้ภาษาอย่างสมจริงเป็นธรรมชาติ และการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ และเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ รวมทั้งตัวแปรด้านจิตวิทยาและสังคมวิทยาของการสื่อสารที่ประกอบด้วยบริบททางภาษา และวัฒนธรรมที่แฝงมาพร้อมกับการสื่อสาร ทำให้การเรียนการสอนภาษาได้ผลสมบูรณ์

ข้อเสนอแนะ

จากการประมวลผลการดำเนินการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของบัณฑิตที่มีต่อระดับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของตนเองตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา คณะผู้วิจัย

เน้นความเป็นวัช ปลูกฝังของค้ำความรู้ อดมันคุณธรรมให้เชิดชู เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้สู่สากล

ขอนำเสนอข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสำหรับการพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษสำหรับบัณฑิตในสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา กล่าวคือ

1. การออกแบบหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคณะของสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ควรกำหนดจุดเน้นในสมรรถนะทางภาษาอังกฤษตามธรรมชาติของศาสตร์วิชาที่นักศึกษาต้องการเมื่อสำเร็จการศึกษา และการนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ โดยลำดับการให้นำหนักของการพัฒนาทักษะมาแต่ละด้านที่แตกต่างกัน เพื่อสร้างความโดดเด่นและอัตลักษณ์เฉพาะตัวด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของแต่ละหลักสูตรในแต่ละคณะ

2. ในการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยควรขยายผลการศึกษานี้ให้ต่อยอดยิ่งขึ้น โดยการศึกษาคะแนนส่วนต่างในด้านทักษะภาษาประเภท 1) ทักษะการรับสาร ได้แก่ ทักษะฟัง และทักษะอ่าน และ 2) ทักษะภาษาประเภททักษะการส่งสาร ได้แก่ ทักษะพูดและทักษะเขียน รวมทั้งทักษะสัมพันธ์ระหว่างสองกลุ่มทักษะภาษาดังกล่าวในระดับบัณฑิตระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษา อันจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ของแต่ละระดับคุณวุฒิ ซึ่งเพิ่มสูงขึ้นตามระดับของคุณวุฒิ ได้ต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา สำนักวิจัยและพัฒนา ที่ได้ให้การสนับสนุนพิจารณาให้ทุนอุดหนุนการวิจัย งบประมาณรายได้มหาวิทยาลัย

ประจำปีงบประมาณ 2558 คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิพนธ์ ศศิธรเสสาวภา คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองศาสตราจารย์ ดร.นันทิยา น้อยจันทร์ คณบดีคณะครุศาสตร์ ที่ได้อนุญาตให้คณะผู้วิจัยได้ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 4 ในปีการศึกษาที่ 2560 ซึ่งกำลังจะเป็นบัณฑิต และขอบคุณนักศึกษาปีที่ 4 จากทั้งสองคณะที่กล่าวมา ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้อย่างยิ่ง

References

Nawsuwan, K. & Singhasam, P. (2014). Thai Graduate Characteristics toward ASEAN Community, *Journal of Humanities and Social Sciences Mahasarakham University*. 33(5), september - october 2014.

Wongsothon, A. (2003). *Development of test objectives based on fertility, maximum ability and normal English*, Bangkok: Chulalongkorn Printing House.

Gl, Yuwono, and L. Harbon, (2010) English teacher professionalism and professional development: Some common issues in Indonesia, *Asian EFL Journal* 12 (3), 145-163.

Lyle F Bachmand, and Adrians S Palmer, 1996. *Language Testing in Practice*, Oxford University Press.